

ten for mere end et kvartal. Denne anbefaling har ramt Grønlands Idrætsforbund hårdt. De mangler penge, da de endnu ikke har fået den sidste rate udbetalt. Danmarks Idræts-Forbund har allerede fået alle deres tips- og lottopenge for 1997 på én gang.

Der er for mig tale om en forskelsbehandling, hvis Grønlands Idrætsforbund stadig skal fortsætte med at få udbetalt sit tilskud af tipsmidlerne kvartalsvis, og altså også i 1997. Hvad vil kulturministeren svare, hvis jeg ønsker, at Danmarks Idræts-Forbund og Grønlands Idrætsforbund skal behandles ens?

På traditionel vis vil jeg rette en tak til Folketingets Præsidium, ministre og folketingsmedlemmer, som har besøgt Grønland i 1996. Vi er altid glade for at modtage jer og drøfte de fælles arbejdsopgaver landene imellem.

Grønland ønsker jer en rigtig glædelig jul samt et lykkebringende arbejdsår i 1997.

Jacob Haugaard (UP):

Indledningsvis vil jeg påpege, at debatten i dag minder om to rivaliserende fodboldhold, der ved et uheld er blevet lukket ind i det samme omklædningsrum. Begge parter kender spillers regler, men mener hver især, at de er de bedste.

Lad mig præcisere, hvad jeg mener, med en lille anekdote. En ældre dame – hun hedder Sara, er polskfødt jøde, moskvatro kommunist – ligger syg på hospitalet, hvor hun får besøg af en glødende ungmunk. Efter en del snak siger den unge mand til Sara: »Sara, vi kommunister har aldrig lavet nogen fejl, vel?« Hvorpå hun tænksomt svarer: »Jo, vi har lavet én fejl. Vi troede, vi havde ret.«

Det er vel essensen i demokrati.

Hvis vi skal overføre det her til gårdsdagens debat om Den Sociale Pensionsfond, burde vi gøre klart over for de danske pensionister, at de 150 mia. kr. ikke tilhører pensionisterne, men staten, og så handle derefter og i bred enighed – jeg mener bred enighed – føre disse penge tilbage til statskassen og så fremover ikke bruge den slags skjulte skattestigninger og bilde folk ind, at de har hånds- og handleret over disse monstroser beløb.

I politik bliver vælgerne lovet alt, hvad de ønsker sig. Det er derfor, jeg lovede godt vejr.

Hvis vi f.eks. tager Venstre, så lover de, at alle kan gøre, hvad de vil, uden at der er nogen, der vil blande sig. Der kan jeg sige, at liberalisme er for velbeslåede mennesker. Er det ikke som at love godt vejr?

Hvis vi f.eks. tager Enhedslisten, så lover de mere og større understøttelse og kunstige job, der virker endnu mere ægte. Er det ikke som at love godt vejr?

Socialdemokraterne siger, at alle er lige og vi sagtens kan tjene kassen uden at satse vores liv. Er det ikke som at love godt vejr? Det vil jeg mene.

Der er én ting, der undrer mig her ved finanslovforhandlingerne. Det er den måde, vi sparer på herinde. Nu kommer jeg med et tænkt eksempel. Lad os sige, at underskuddet på finansloven f.eks. er 10 mia. kr., og så viser det sig ved regnskabsårets slutning, at underskuddet kun er 5 mia. kr. Så siger vi, at vi har tjent 5 mia. kr. Det er godt nok en underlig måde at tjene penge på. Det er det godt nok. Så kunne jeg da også tjene en milliard på en eftermiddag. Jeg ved, at det eneste, man med sikkerhed kan sige om et budget, er, at det ikke holder.

Økonomisk står vi i dag over for en stor udfordring. Der er sektorer i samfundet, der ikke kan rationaliseres, ligesom fabrikker og den slags kan. Vi kan f.eks. ikke rationalisere social og sundhed, undervisning og kultur. I de her tre sektorer er det ikke rationalisering, der skal til, men prioritering. Vi må vælge, og hvert valg koster penge, rigtig mange penge endda.

Vil vi f.eks. hjælpe de psykisk syge, koster det mange penge. De forkromede idealer, vi har i psykiatrien, svarer jo til, at der skal være én person pr. patient. I stedet prøver vi at dække os ind ved at sende dybt ensomme mennesker ud i Digterparken i en etværelseslejlighed med køkkenniche og med sporadisk tilsyn.

Hvorfor ikke melde klart ud angående distriktspsykiatri, pasningsgarantier og venteliste-garantier og fortælle folk, at det, vi har nu, har vi knap nok råd til? Så har folk dog noget at gå efter, i stedet for at vi bilder de pårørende og patienter og forældre ind, at samfundet tager sig af alt. Giv nu folk en chance, så de får mulighed for at tage det her højtbesungne ansvar for deres medmennesker.

Sådan lidt uden for finansloven vil jeg gøre jer opmærksom på, at jeg har været skyld i, at befolkningen igen interesserer sig for det politiske liv, og den effekt har I soldet op. Politikere har deponeret deres sjæl i banken, kunstnerne deres sjæl i Kulturministeriets forkontor, skolelærere og pædagoger har taget børnene som gidsler, mens befolkningen sidder apatisk langs vejene som limsniffende indianere i Montana. Lad os nu slå os lidt i tøjret.